

Шумно е по сватбитѣ — викане трѣбва. А нагазя ли въ студената вода, ще ми помръзнатъ краката, и на часа ще ми се схване гърлото. Много съмъ изнѣженъ.

— Заобиколи я, — посъветвалъ го мечокътъ.

— Два дни пжтъ трѣбва да бия.

— Тогава?

— Ще трѣбва да ме пренесешъ.

Нѣмало що. Върналъ се мечокътъ, далъ грѣбъ. Яхналъ го клепоухиятъ и занареждалъ:

„Високо ме дигай, Мечо, нѣкой кракъ да не лизне водата, че отиде ни хлѣбецътъ“.

Запристѣпялъ бавно мечокътъ. Запотѣвали дълбоко въ пѣсъка лапитѣ му. Опънали се жилитѣ на врата му. Задѣхалъ се. Съ голѣма мъжа стигналъ до срѣдата на рѣката и се накарналъ да сложи товара си на едно малко островче да си почине.

— Не! — викнало магарето, — като разбрало намѣренията на мечока. — И пѣсъкътъ е студенъ. Ще ми отиде хубавиятъ гласецъ!

Събралъ сили мечокътъ. Закрачилъ бавно и тежко. Изплѣзилъ здраво езикъ, докато изнесе изнѣжения пѣвецъ на другия брѣгъ . . . Поотдѣхналъ криволюво. Продължили.

Но още не изсѣхнала кози-

ната му — ето ти друга рѣка. Клепоухиятъ отстѣпилъ крачка назадъ, и, безъ много да му мисли — яхналъ Меча.

Напъналъ се мечокътъ. Запревивали му се краката, отмаляли му свивкитѣ. Съ много пѣшкане, съ много мъжа — изгазилъ. Но накрая сърдцето му се разтреперало, нѣщо така заподскачало подъ лъжичката му, че падналъ на брѣга като отсѣченъ — дѣха не може да си поеме.

А магарето току припира:

— Хайде, Мечо! Нѣма време за почивка! Много пжтъ до село ни чака!

— Много пжтъ ли рече, — на пресѣкулки попиталъ мечокътъ. — Ами рѣки още много има ли?

— А . . . нѣма! Деветъ сж. Но две вече минахме.

Заподскачало нѣщото още посилно подъ лъжичката на Меча. Махналъ лапа той и рекълъ:

— Върви си самъ! Размислихъ. Не съмъ за тоя занаятъ.

— Твоя работа! — рекълъ клепоухиятъ. — Виждамъ — не си знаешъ интереса.

И закрачилъ съ едри крачки. Страхъ го било да не хрумне на Меча, вмѣсто цѣлъ животъ обещани гощавки, да изкара набързо съ него една . . .

А когато поотминалъ и се увѣрилъ, че Мечо е далеко, рекълъ: